

ŠKOLÁČEK

**UVNITŘ TOHOTO
VYDÁNÍ:**

6. číslo 2022/23

PŘÍPRAVKA 2

PRÁCE Z 1.STUPNĚ 4

2.STUPEŇ 24

DRUŽINA 38

4.B

přípravka

1. ročník

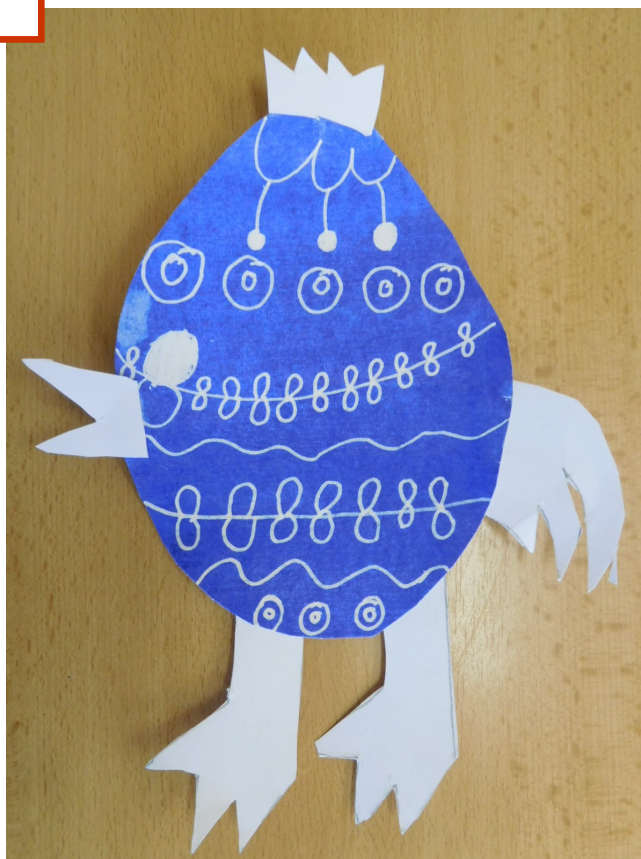
1.D

1.A

1.B

1.C

1.C

1.A

2. ročník

2.B

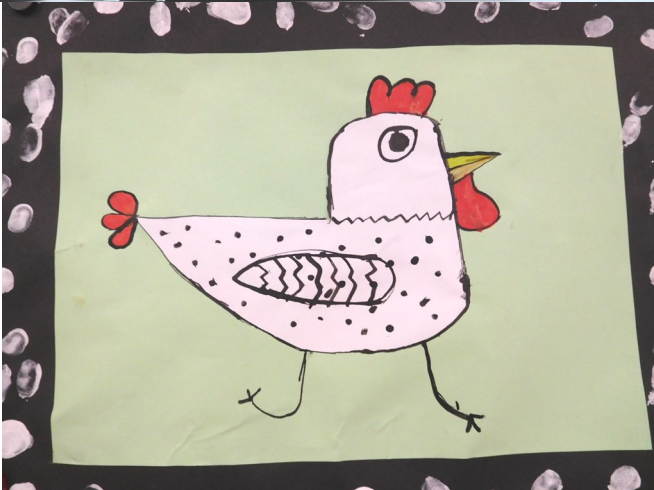

2.A

2.A

2.C

3. ročník

3.A

3.C

Sára, 3.B

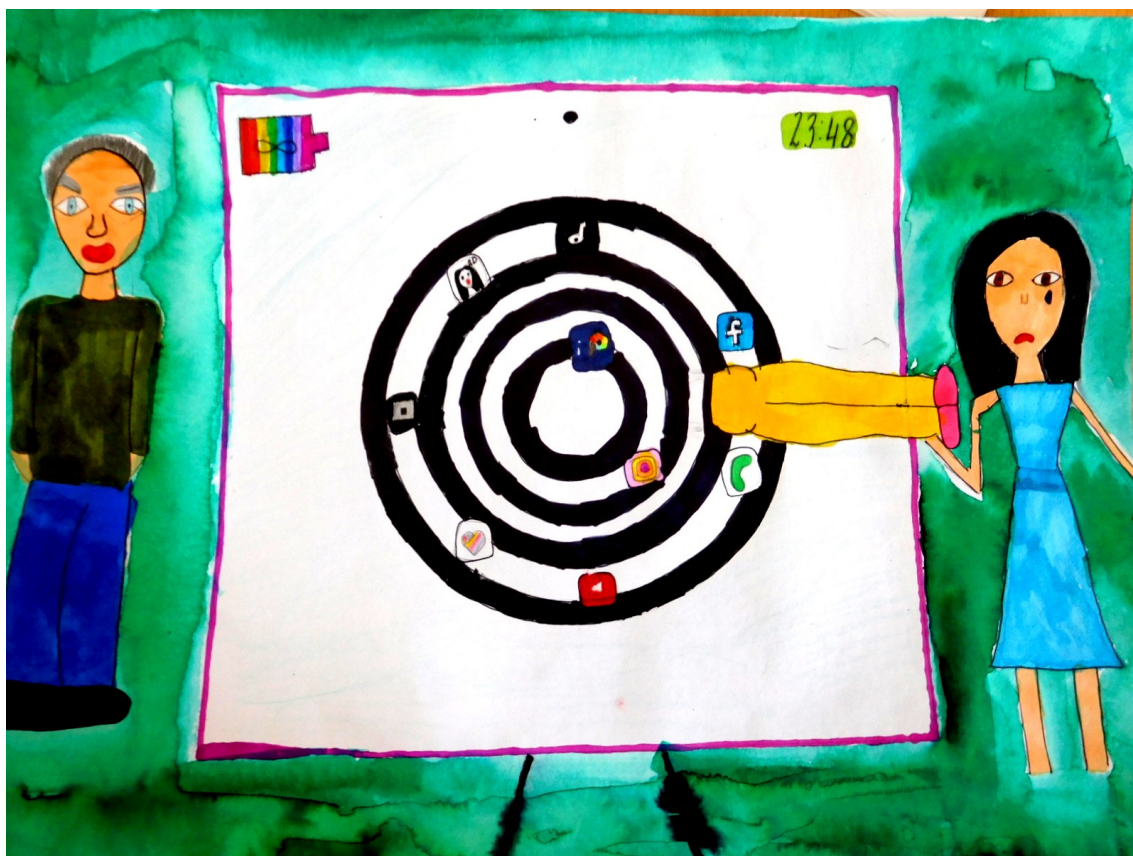
Já jsem si vymyslela zvíře které může žít jak ve vodě tak na souši. Nazvala jsem ho "Rybova". Mé zvíře má hlavu a křídla po sově a zbytek těla má jako ryba. Rybova dýchá pomocí speciálních plic, které dokáží přijímat kyslík z vody i atmosféry kolem ní. Rybova je všežravec takže si může vybrat na co má chuť. Vyznačuje se tím, že ze sebe vylučuje kosočtverce. Mé zvíře žije v lesích, aby když bude unavené, se mohlo schovat do korun stromů a v klidu spalo.

3.B – Pomněnkový den

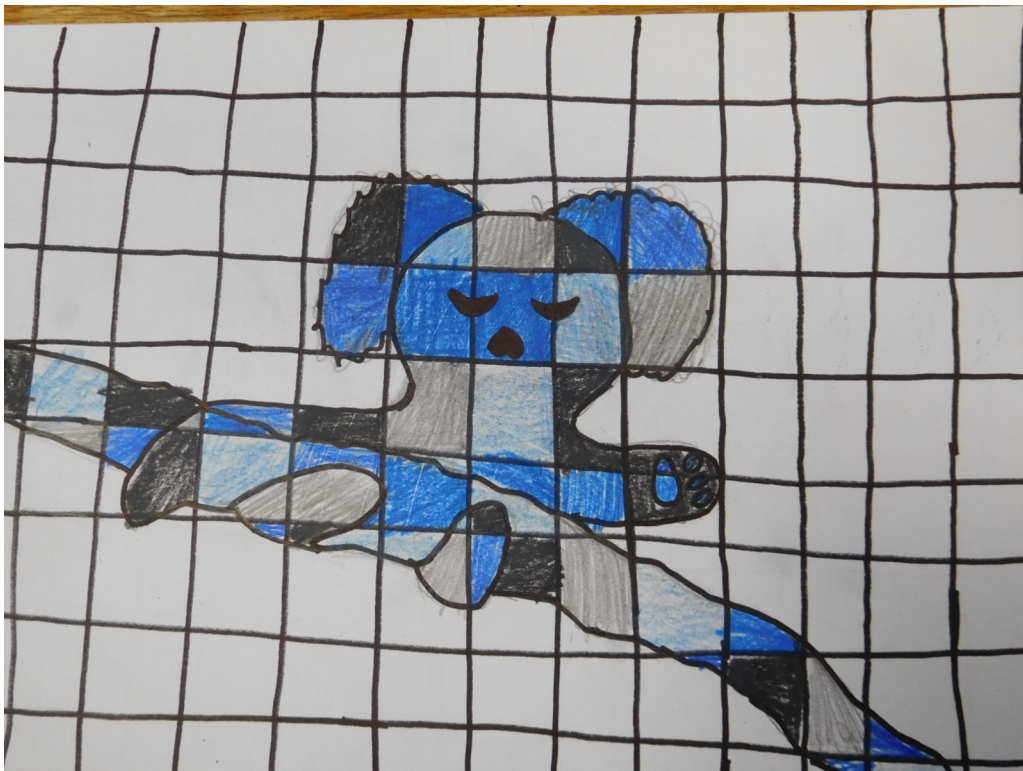
3.B – netolismus

4. ročník

4.B

4.C

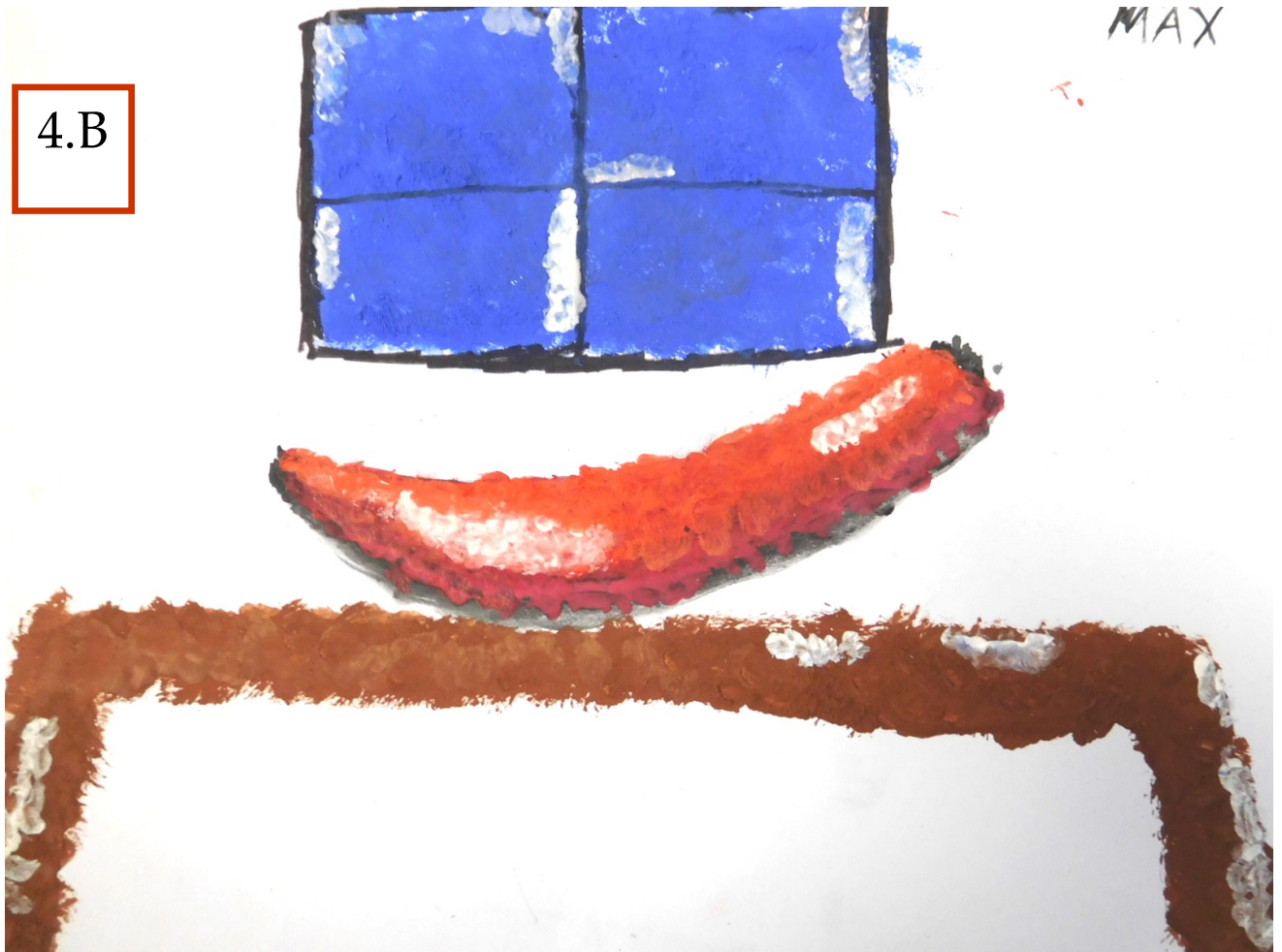

4.A

4.B

4.B

Členové rodiny 4.B

Kamila

Ulča je moje sestra. Občas je milá a usměvavá. Ráda spí, škádlí mě, učí se. Ráda chodí nakupovat a jíst. Ale nejraději má, když si spolu sedneme na postel, uděláme si čaj a koukáme se na nějaký film.

Jessica

Andrea je moje maminka. Je moc hodná a krásná. Hodně uklízí a každý večer peče a každý druhý den vaří. Každé ráno, než jde do práce, mi připraví snídani, abych měla dobrý den. Odpoledne mě vyzvedne ze školy a já jí pomůžu s nákupem. Jdeme domů, pomůže mi s domácími úkoly a já jí s vařením. Pak spolu pečeme. Ona plní formičky a dává plechy do trouby, a

když se pečivo vychladí, vyklopím formičky.

Sára

Můj bratr se jmenuje Filip. Rád si hraje s auty a legem, rád spí, sportuje a kreslí. Je hodný a roztomilý. Má rád kukuřici a maso. Má světlé vlasy jako houba.

Matěj

Moje sestra Julie se mnou ráda hraje karty. Rádi si říkáme vtipy. Ve škole je chytrá nejvíc na matematiku. Když vstáváme do školy, vždycky vstane poslední. Dobe pořád něco povídá. Na atletice je rychlá.

Safia

Moje sestra se jmenuje Meriem. Je

hodná a hezká. Kdybyste měli říct, ať něco uháčkuje, tak uháčkuje cokoliv. Ušila si hezkou sukni. Krásně maluje a kreslí. Mám ráda na svojí sestře, že pěkně háčkuje.

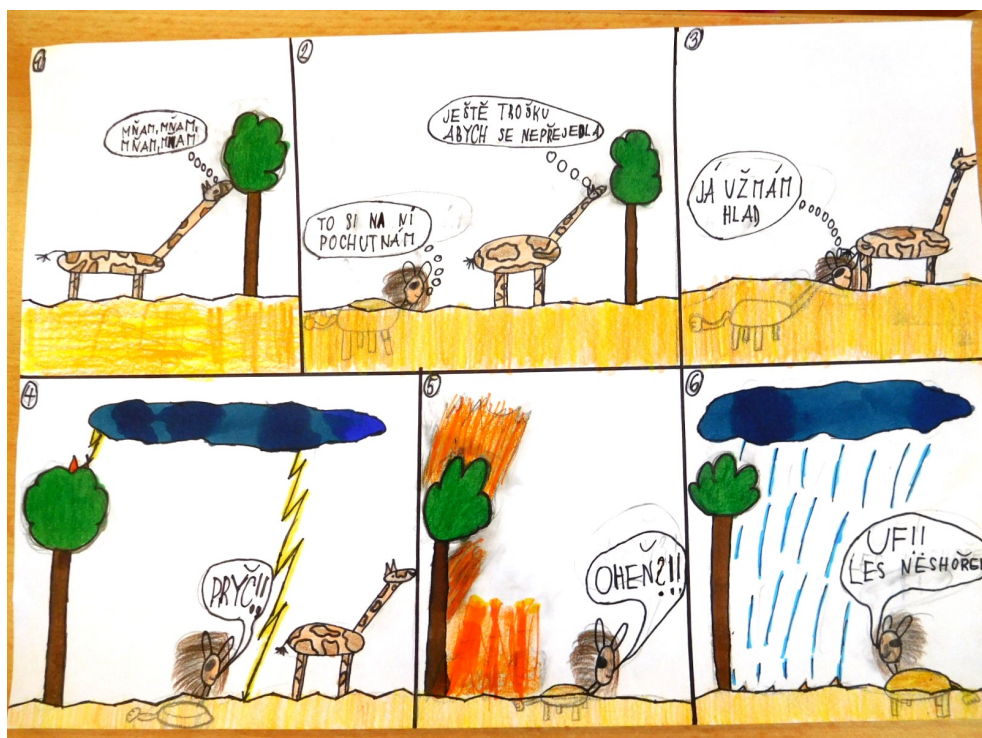
Adam

Moje sestra Sára ráda běhá, jí a chodí na karate. Nejčastěji jí. Pořád chodí s nějakým klukem. Hraje se mnou fotbal a kouká se na filmy.

5. ročník

5.C

Pohled z okna 5.C

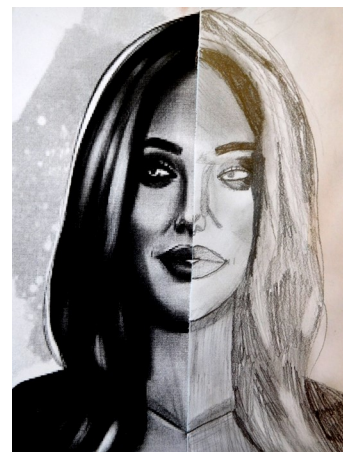
Hedvika

Když vyhlédnu z mého vyleštěného čistého okénka, uzřím nádhernou krajinu. Vidím rozkvetlé jabloně, které už mají plody v podobě barevných rozkvetlých květů. Na střeše mého souseda pana Nováka můžeme pozorovat krásné čápy, kteří si hoví na tom komíně, co jde až do nebes. Ty záhonky, ty jsou nádherné, rostou tam šeríky a spousta nádherných

květin. To nebe, úplně si představuji ty anděly, co tam zpívají a zanechávají nám tajemné vzkazy.

Sofie, 5.C

Podívejte se ven! A vidíte nádherné stromy. Čistou modrou oblohu. A na té obloze... jémine, tolik zpěvavých ptáčků. A ty stromy byly tak tak voňavé a barevné. Na kopci spatříme

malinkou chatičku. A na střeše komín tak vysoký, že sahá až do nebes a na komíně obrovitánské čapí hnízdo. A na něm dva čapi, kteří klapají tak hlasitě, že i hluchý je uslyší. A ten šerík, jémine, ten voní tak moc a je nádherný. Na něm bzučí včely. Jaro je tu.

2. stupeň

Ema a slavíci

Ema chodí do školy s kamarádkou Petrou. Znají se už sedm let a navzájem si důvěřují. Ema nikdy nebyla ve škole moc oblíbená, ale to jí nevadilo. Protože věděla, že její rodina bude vždy stát za ní. Ema touží být veterinářkou, takže se pilně učí. Ze školních předmětů má nejraději přírodopis a dějepis. Ve škole chodí na obědy, ale moc dobrá jídla tam nevaří. Každý den venčí svého psa

Rexe, s tím jí pomáhá Petra. Ema má doma ještě rybičky, dvě andulky a kočku Micku. O všechny zvířátka se ráda stará. Hlavně o Rexe, protože můžou spolu běhat, skákat a skotačit. Rybičky jenom krmí, ale s radostí pozoruje jak hezky plavou.

S andulkami nemůže jít ven, protože by uletěly a Micka je moc líná.

V pondělí jsou ve škole všichni

unavení. Žáci spí na lavicích a učitelé se zbytečně rozčilují. Oběd také není dobrý, protože kuchařky uvařily houbovou polévku, sekanou s bramborovou kaší a k pití šípkový čaj. Všem učitelům jídlo chutná jenom dětem ne. Emu ani Petru to nijak nerozhodilo. Jako každé pondělí jdou společně do parku s Rexem. Dají si jahodovou zmrzlinu, budou závodit

v běhu a skákat přes švihadlo. Dnes můžou být venku o něco déle a tak si zahrají na pikanou. Když už se začíná stmívat, rozloučí se a obě jdou domů. Emě trvá cesta dvacet minut. Po příchodu domů vidí maminku, jak na ni čeká. Maminka ji okamžitě oznámila, že zemřela babička Radka. Babičku Radku měla hodně ráda. Vždycky babičce nosila pomeranče, květiny i ručně navlíkané šperky.

Takže hned jak se dozvěděla tu smutnou zprávu, začala brečet. Nechtěla, aby maminka viděla, jak brečí a tak se rozběhla do svého pokoje. Zavřela za sebou dveře a lehla si na postel. Ema byla unavená a smutná a ihned usnula.

Další den, v úterý, se Emě nechtělo vstávat do školy, ale musela. Jakmile jí Petra uviděla, poznala, že je smutná a tak se zeptala proč. Ema jen zakroutila hlavou a odešla.

Petra neměla sílu dál se vyptávat. Celou dobu si nic neřekly. Až při obědě se zeptala znovu. Ema konečně odpověděla a řekla, co se stalo. Petra byla v šoku, protože věděla, jak babičku měla ráda. Už bylo jasné, proč byla mrzutá, unavená a smutná.

Ema jí poprosila, jestli nemůže s ní do babiččina domu. Petra souhlasila a byla ráda, že může doprovodit svojí kamarádku.

Po obědě přišly do babiččina

domku. Babička žila v malém útulném domečku, který měl tři místnosti. Koupelnu, kuchyň a ložnici. Ema šla do ložnice a sedla si na postel. Za okamžik si k ní přisedla Petra a zeptala se, proč jsou tady. Ema začala vysvětlovat: „Nadnesek jsme se s babičkou domluvily na schůzce. Chtěla mi dát svůj krásný náhrdelník.“ a přitom se rozhlížela po místnosti. „Pomůžeš mi ho najít?“ zeptala se Petry. Petra souhlasila, ale potře-

bovala vědět, jak vypadá. Ema se dala do popisování náhrdelníku. „Náhrdelník měl navlečené bílé i černé korálky a maličkou růžovou kytíčku. Kytíčka byla uprostřed a korálky se střídaly. Vypadaly jako zebra.“ Obě kamarádky se daly do hledání. Uběhla hodina a nic nenashly. A tak se rozhodly, že si odpocínou na staré babiččině pohovce. Náhle v opěradle něco nahmataly. Dívky měly radost, protože našly kytíčku

s náhrdelníkem a navíc tam byl ještě babiččin deník. Obě byly zvědavé a tak začaly deník číst. Četly hodně dlouho, protože babička si zapisovala všechno, co se stalo. Ihned jak dočetly deník, zavřely ho a vrátily na původní místo.

Babička do deníku napsala všechna tajemství, která odpozorovala nebo se dozvěděla od svých kamarádek. Ema i Petra přemýšlely o tom, co si v deníku přečetly. Za chvíli-

ku si Ema opět vzala deník a ještě v něm listovala. Našla jednu stránku a ukázala jí Petře. Té bylo jasné, proč zrovna tuto stránku. Věděla, že babička i Ema mají stejný koníček. Pomáhat zvířatům a všem živým tvorům na Zemi. Na stránce bylo napsané o jednom pánovi, který prý odchytával slavíky do klecí, aby mu zpívali. Babičce se to nelíbilo a chtěla ho zastavit. To samé chce i Ema. V deníku babička napsala celý plán,

ale už ho nestihla provést. Ema naznačila, že by ráda akci provedla za babičku. Petra to pochopila a poprosila, jestli nemůže také pomoci. Ema radostně pokývala hlavou a podívala se na hodinky: „Už je pozdě, měly bychom vyrazit domů.“ Petra souhlasila a zamávala Emě na cestu.

Ve středu Ema ani Petra nemohly ráno dospat. Těšily se na pátek, kdy osvobodí slavíky. Pořád na to myslely a ve škole

moc nedávaly pozor. Snad si toho nevšimli učitelé. Dnes kuchařky uvařily kuřecí vývar, těstoviny s boloňskou omáčkou a k pití bezinovou šťávu. Všem to moc chutnalo, dokonce i dětem. Při obědě si Ema a Petra pořád povídaly. Hlavně co musí přichystat na pátek, aby jim jejich plán vyšel bez problémů. Po obědě šly obě dvě holčičky domů. Ve středu chodí totiž Petra na kroužek keramiky a Ema

zas na lekce angličtiny. Zamávaly si na cestu a rozloučily se.

Ve čtvrtek je ve škole velká nuda, ale zrovna ty dvě se nenudí, protože mají dost práce na zítřek. Znovu si o přestávkách pročítají deník. Babička zapsala kdy, kde a jak to celé musí proběhnout. Ema i Petra se rozhodly věřit babičce. Takže udělají vše, co se dočetly v deníku. V pátek musí být ve tři hodiny odpoledne u domku starého pá-

na. Musí všechno stihnout do pěti hodin večer, protože to se starý pán vrací od své dcery domů. Babička kdysi chodila ke starému pánovi uklízet, a proto byly v deníku vloženy klíče od jeho domu. Ema a Petra nesmí udělat ani jednu chybičku. Musí být vše perfektní. Kdyby to nestihly, měly by velký problém. Po škole půjdou společně do parku vyvenčit Rexe. Zase si zaběhají, koupí si zmrzlinu a budou

skákat přes švihadlo. A hlavně se musí pořádně vyspat, aby nebyly unavené.

Nastal pátek, den kdy Ema a Petra osvobodí slávíky. Ve škole musí dávat pozor, protože dnes píšou hodně testů. Takže o přestávkách nepročítají deník, ale učebnice. Až při obědě si konečně zase otevrou deník. Po jídle musí jít rychle domů, aby si odnesly školní tašky. Pak zase zpátky ke škole, protože tam je autobusová zastávka,

ze které se dostanou k domku pána. Autobus přijel se zpožděním pět minut. Petra i Ema doufají, že jim těch pět minut nebude chybět. Nastoupily dovnitř, ale nesedly si. Poctivě počítaly zastávky. Podle deníku vystoupí na šesté zastávce. Poté je třeba jít rovně ulicí, pak za roh doleva a tam by měl stát dům pána. Vše udělaly a na jednu stojí před domem. Obě dvě doufají, že je to ten správný.

Odteď se jim

měří dvě hodiny, které potřebují na celý plán. Přelezly plot a došly ke dveřím. Ema vynadala z kapsy klíček a otevřela dveře. Podle deníku pán nechával slavíky na půdě zavřené v klecích. Ema i Petra bloudily mezi pokoji, protože dům byl velký a měl hodně místností. Nakonec našly schody, které vedly na půdu. Pomaličku stoupaly a poslouchaly divné zvuky. Při tom si vybavovaly ptáky narážející do klece.

Když vešly na půdu, uviděly něco velkého, přikrytého žlutými dlouhými dekami. Obě dvě se lekly, protože deky se začaly hýbat. Posunovaly se sem a tam. Ema a Petra se domluvíly, že deky sundají. Petra začala počítat: tři, dva, jedna, teď. Kamarádky zůstaly stát na místě. Ema byla ohromená a zároveň zuřila. Starý pán odchytil a zavřel snad víc jak osmdesát slavíků do tří velkých klecí. Každá klec byla opat-

řená jedním zám-
kem.

Ema s Petrou
musí najít tři klíč-
ky. Neváhaly a za-
čaly hledat. Po
chvíli hledání našla
Ema jeden klíček
pod atlasem ptáků,
který ležel na zemi.
Běžela k jedné kleci
a zkusila otevřít.
Bohužel to nebyl
správný zámek.
Běžela ke druhé
kleci, ale také ji ne-
šlo otevřít. Až u té
poslední se jí to po-
vedlo. Petra mezi-
tím otevřela okna
na půdě, aby slaví-
ci mohli odletět
ven. Teď zbývají

najít dva klíčky. Po
třiceti minutách
neúspěšného hle-
dání Petru napadlo
podívat se do malé
knihovničky
v rohu. Koukala na
knížky a jejich ná-
zvy. Našla jednu
knížku s názvem
Ptačí život. Otevře-
la jí a měla štěstí.
Nalezla druhý klí-
ček. Okamžitě se
rozběhla k nejbližší
kleci a odemkla.
Další slavíci odle-
těli. Zbývá osvobo-
dit poslední sku-
pinku ptáčků. Dal-
ších patnáct minut
nic nenašly. Už by-

ly unavené a potře-
bovaly chvilku na
odpočinek. Pře-
mýšlely, kde může
být třetí klíček.
Emu napadlo podí-
vat se dolů do té
velké knihovny,
protože první klíč
našly pod atlasem
ptáčků a dru-
hý v knížce Ptačí
život. Sešly dolů ke
knihovně. Dívaly
se na názvy knih,
ale žádná nebyla o
opeřencích. Petra si
všimla malé ote-
vřené knihy na sto-
le. Zvedla ji a
koukla se na ná-
zev. Jmenovala se

Pták a jeho hnízdo.

Téměř současně z ní vypadl třetí klíček. Pádily na půdu, aby otevřely poslední klec. Slavíci odletěli, ale jeden zůstal v kleci. Ema ho vzala do ruky. Naklonila se k oknu a řekla: „Leť, ptáčku, leť.“ Jako kdyby ji slavík uslyšel a v tu chvíli vyletěl ven. Hned jak poslední slavík odletěl, sešly schody dolů a chtěly odejít. Bohužel starý pán přišel o něco dříve. Ema i Petra slyšely, jak

vešel do domu. Ihned se schovaly pod stůl. Starý pán šel do druhého patra k ložnici. Dostaly příležitost, aby utekly a tu hned využily. Obě už byly unavené a těšily se domů. Když vyšly ven, odechly si a šly na autobusovou zastávku. Po příjezdu ke škole se rozloučily a každá směřovala domů sama.

Ema se cítila dobře, protože osvobodila slavíky, kteří byli zamčení v klecích. Byla

hodně unavená, ale těšila se, až zase s Petrou něco podniknou.

Kateřina , 6.B

Projektový den – desková hra Velké Británie

Dne 14. dubna 2023 se na naší škole konal projektový den zaměřený na Velkou Británii. Výstupem tohoto projektu je desková vědomostní hra o Velké Británii. Zúčastnily se třídy 7.A a 7.B ze školy Generála Janouška. Třídy byly rozděleny na 4 týmy: výtvarníci, zeměpisáři, češtináři a angličtináři.

Češtináři se dále rozdělili na 4 skupiny: na novináře píšící článek do Školáčka, na reportéry dokumentující projekt, na tvůrce pravidel a úložného boxu. Angličtináři vytvářeli kartičky s anglickými otázkami. Výtvarníci vyráběli hrací desku. Zeměpisáři vytvářeli kartičky s geografickými otázkami.

Proč si myslíte, že tento projekt dělají 7. ročníky společně? „Protože si škola myslí, že jsme neschopný a nedokážeme to sami“, říká Kuba ze 7.B.

Jste rádi, že děláte projekt s jinou třídou? „Ano! S druhou třídou ráda spolupracuju“, říká Natálie ze 7.B. Ostatní jsou rádi,

že se ulijou z hodin.

Chtěli byste podobné projekty dělat i v budoucnu? Část spolužáků je pro ano, druhá část je pro ne.

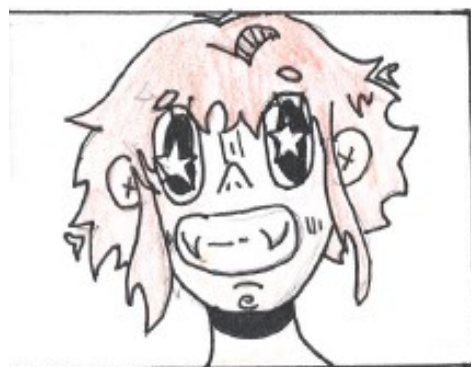
Jak moc byste si chtěli zahrát tuhle hru? „Docela mě zajímá, jak to bude vypadat“, odpovídá Našťa. „Moc se těším, až si ji budu moct zahrát“, říká na to Viktor.

Výsledná desková hra dopadla na výbornou. Užili si to jak žáci, tak učitelé. Hru si mohou zahrát všichni zájemci.

Adámek, Viktor 7.A

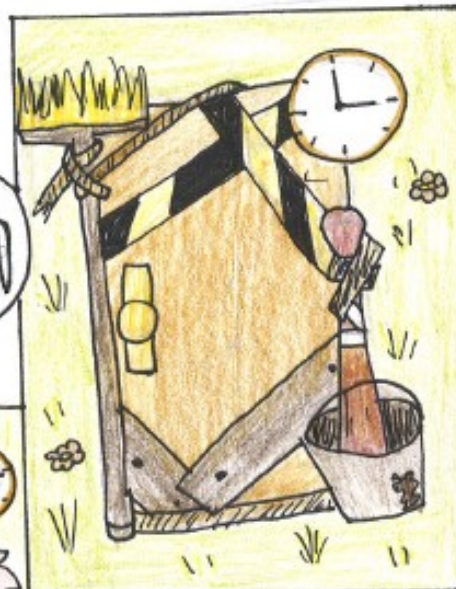
8.B

CESTA MEZI SVĚTY

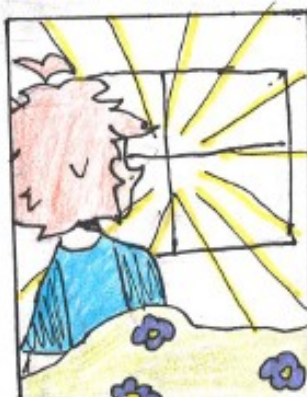
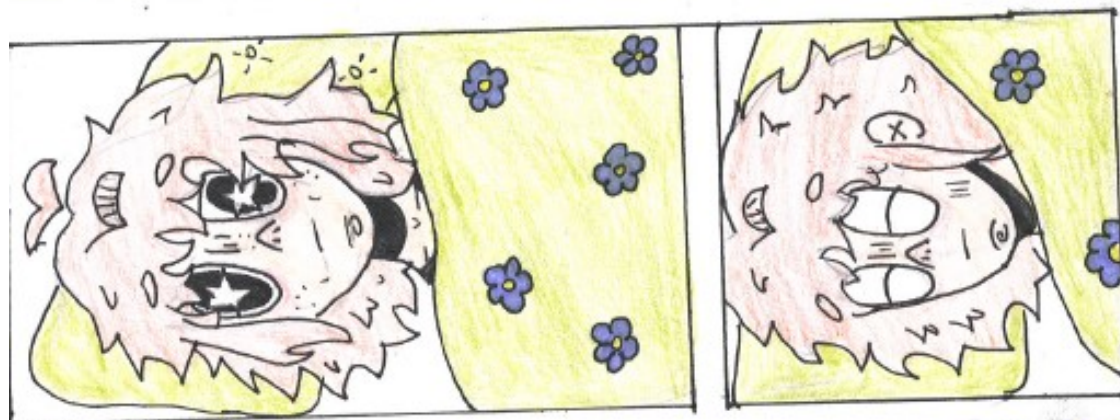

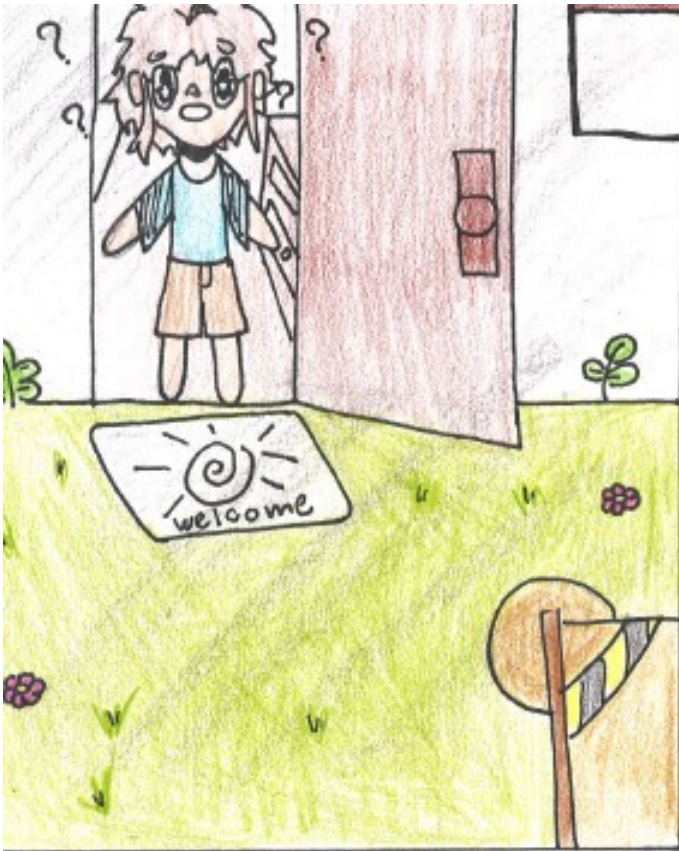
A viš wrátě
že to bude
fungovat?

NAPROSTO

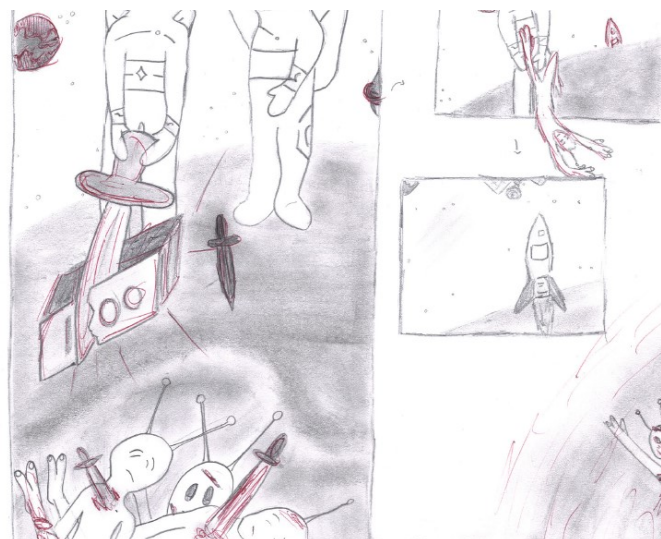
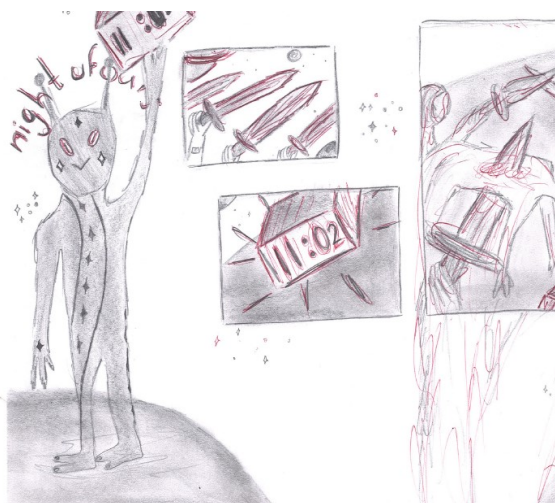

Tak to
treba přístě
vyjde

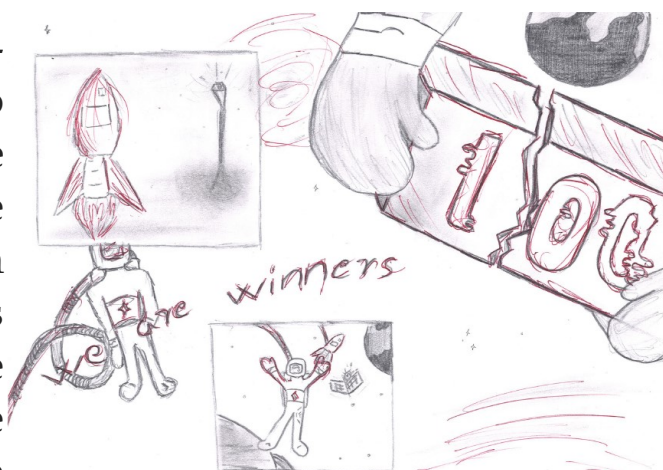

It was another autumnal day. William Wilson was on his way to work. His profession is quite unique; he's a private detective from a widely known organization located in Northern England. He's been working there for a while now. Anyway, when he got to the building he works in and did some paper work regarding his last case, he got called into the chief's office. He got an interesting case for William: "Have you heard about the 'haunted' house? You know, the one where people started disappearing after the teen's suicide? Well guess what? It's your case now since the last person investigating it disappeared, so good luck! You have 10 days to solve it!" There were a lot of things going through Williams head. What could possibly be going on in the house? Was it the doing of a supernatural being?

No, they don't exist, but who knows? William gave the chief a nod and a smile, saying, "I'll do my best!" He's always very positive and kind but also serious when times get tough.

The next day, around the late night hour, as this was the time when most of the disappearances happened, he went to investigate the area around the house. The night sky was dark as coal, and the only sounds that

could be heard were trains passing by on nearby old track, wind whooshing, branches moving, running water in a nearby lake, and a barking dog. All of it was really unsettling and sent chills down Williams spine. Suddenly, a car could be heard in the distance coming closer and closer. The car was heading to the street where William was. At that realization, he hid behind a bush. He watched the car approaching; it was coming closer and closer. The car stopped next to the 'haunted' house, and a person came out of the car holding something that seemed like a pizza box. The person closed the door of the car with a loud thud and walked towards the door of the haunted house. William was watching everything

from a safe distance, hidden in the bushes. The person knocked on the door, and it opened with a creaking sound. The person was clearly a bit scared. As the door opened, a deep voice came from the house, greeting the person. A silhouette of a human could be seen. The person was frozen in place. When the silhouette spoke up, he got back to his senses and dropped the box. He ran away as fast as he could, but his leg slipped and he fell into the nearby lake.

As the doors of the house closed, William rushed to help the drowning person, but when he reached the person and was about to pull him out from the

water, the person pulled him into the water with him. William found himself on the bottom of the lake all alone only a laughter could be heard, but suddenly everything went black, and when he closed his eyes and opened them again, his heart was beating rapidly. He wasn't in water.. he was in a hospital. When he asked what happened, he found out that he had been in a coma for several months after a shooting. "So, was this all just a dream?" he asked himself.

The end.

Sofie Berková 9.A

družina

ZAMĚSTNAVATEL
ZŠ GENERÁLA
JANOUSKA

Kontakt::

vondraskova@zsgenjanouska.cz

